

AKATALPA

Nisan 2008 - Sayı 100

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

DEMOKLES'İN KILICI

HURUFİ ÇIKARMASI

Melih ELAL

Ramis DARA

Harfler kültürdür gibi gelir bana, dolayısıyla insani, hatta biraz insan; rakamlarsa doğa.

Harflerin bu yüzden alıp veremediği, rakamlardır sınıırım. Onların acımasızlığını, taş kalpliliğini aşındırmak, epritmek, eritmek, tırtıklamak, kırıklamak, ufalamak, küçük bir gedik açmak için çabalayıp dururlar.

Başarmaları mümkün müdür, değildir. Ama bu yolda çaba da bir şeydir.

Herhalde bu sebeptendir ki harflere kutsallık atfeden görüşler, inanışlar, harflerden medet uman sanat akımları çıkmıştır tarihte.

Günümüz harfçileriye daha bir zor durumdadır.

Ortalık rakama kesmiştir ve harfe pek ihtiyaç yok gibidir. Tam böyle midir, bu geçici bir şey midir, onlara mı öyle gelmektedir, pek belli değildir.

Ama şu günlerde harfçilerin, rakamcılar karşısında tarihlerinin en zor dönemlerini yaşadıkları söylenebilir gibi geliyor yine de, dışardan bakılınca.

Bir de tarihin şu garip cilvesine bakar mısınız ki insan soyunun ve hayatın yapısını kökten değiştirmeye soyunmuş bilgisayarın temelinde de rakamlar var; ama mücadelesini daha çok, doğasını sarstığı, genlerine dokunduğu harflerle veriyor!

Bizim soy-harfçiler buna biraz harflerin ihaneti olarak baksalar da durum değişmiyor.

Bizim soy-harfçiler, iyice solmamak, yok olmamak için, bazen düşmanları bile saydıkları rakipleri rakamlara karşı, rakiplerinin onlara doğasını sarstıkları, genlerine dokundukları harfleri çıkardıkları gibi, rakamları çıkarıyorlar.

Örneğin, 72 ay hiç şaşmadan, sekmeden bir dergi çıkarıyorlar. Durup bir nefes alıyorlar, biraz daha çoğalıp, aletlerini biraz daha incelterek, kırk iki sayfadan sekiz sayfaya inerek, onu yarı-görünmez kılarak, 100 ay yine hiç şaşmayan, sekmeyen ikinci bir dergi daha çıkarıyorlar.

Bizim soy-harfçiler, bu gidişle, GS, FB ve BJK'yi aşacak gibi görünüyorlar; bu büyük rakamcılar 100. yıllarını daha önce kutladılar ama, bu gidişle bizimkiler, 150.-200. doğum günlerine onlardan önce ulaşacak, harflerin solgun bayrağını rakamların cart bayrağının önüne dikecek gibi görünüyorlar.

Lar, lar, lar! Haydi baylar bayanlar!

Yaşamın sınırında sürdürdüğüm yolculukta, artık direnme gücümün sınırlarına geldim. Yaklaşık iki yıl önce gingiva karsinoma (kanser) tanısıyla karşılaştım. Önce şok, ardından direnme kararı... Ameliyatla ur yerinden temizlendi mi, sorun kalmayacak. İlk operasyon ve ardından 21 günde bir 6 kez yinelenen ilaçla sağaltım (kemoterapi) çalışması. İkinci kür sonrasında yanağımda oluşan açık yara ve ikinci operasyon, onu izleyen üçüncüsü... Altıncı kür başlayacağı sırada yinelenen yanağımdaki açık yara ve dördüncü operasyon. Sonuç, her şey temizlendi ışın sağaltımı (radyoterapi) sonucunda hiçbir şeyiniz kalmayacak...

Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden memnun değil miyim? Asla, ellerinden gelen çabayı ve emeği gösterdiler. Sağaltım için çalışan Onkoloji Bölümü Başkanı Prof. Dr. Osman Manavoglu operasyonlarımı gerçekleştiren Plastik Cerrah Doç. Dr. Serhat Özbek hiç geciktirmeden ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Ramis Dara'ysa hastalığım boyunca beni hiç yalnız bırakmadı bir Akatalpacı olarak. O nedenle de bu sayrılığı yeneceğimi düşünüyorum.

Işın sağaltımı 39 seans sürüyor ve sonunda her şeyi temizledik deniliyor. Gerçekten de iyiyim. O ne bir ay sonra yeniden yüzümde ve boynumda şişlikler beliriyor, yutkunma sorunum bir türlü düzelmiyor. Bir operasyon daha ve üç yerde birden gingiva karsinoma... İşte direncin bittiği yer ve sınırın ötesine geçme isteği...

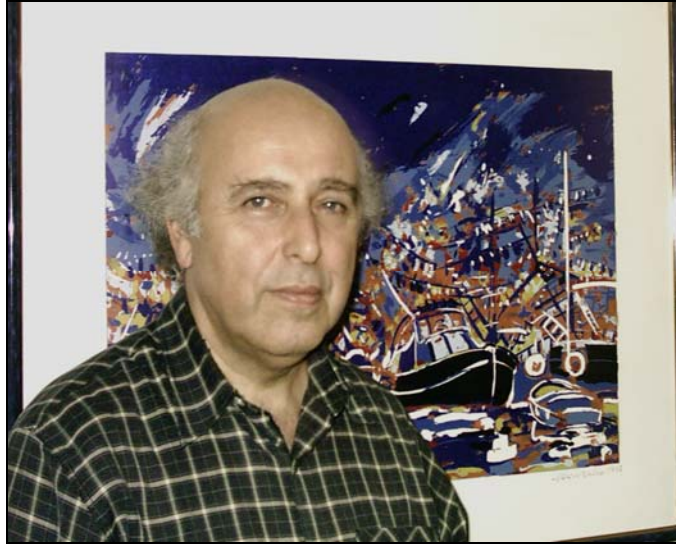
Gelelim *Akatalpa*'ya... 99 aydır hiç aksamadan her ayın birinde vitrinlerdeyiz ve 100, 250, 1000 ay sonra da sizlerle olacağız. Türkiye'nin en uzun ömürlü (İlk çıkışı 1933 yılı) dergisi *Varlık*'ın sahibi ve kurucusu Yaşar Nabi Nayır'ın ilk sayıda seslendiği gibi, "okur avlama" amacıyla değiliz. Okurumuzun bizi bulmasını bekliyoruz ve başardık da bunu...

Yalnız, bir ülkede kendi yağıyla kavrularak, kâr amacı gütmeyen, okuyucularının katkılarıyla yayımını sürdüren; tek kaygısı edebiyat olan bu dergiyi ne Kültür Bakanlığı, ne İl Kültür Müdürlüğü ne de o ildeki anlı şanlı kültür kuruluşları fark ediyor. Şimdi çıktığımız ili yazmadığım için pek rahatsız da olmayacaklar, çünkü böyle bir emekten, dergiden haberleri bile yok. Oysa ülke çapında biliniyoruz. Bir de bizi ticari bir kuruluş sanıp kâğıt vb satmayı amaçlayanlar biliyorlar.

Ne olursa olsun biz yolumuza devam ediyoruz. Sınırdan yürümek daha heyecan verici bir şey... Varsın Demokles'in kılıcı tepemizde salınsın dursun.

Yaşam ve yayım sürüyor...

Sina Akyol, İlhan Berk, Halük Cengiz, Bahri Çokkardeş, Arif Damar, Ramis Dara, Nuri Demirci, Özlem Tezcan Dertsiz, Melih Elal, Gültekin Emre, Haydar Ergülen, Osman Serhat Erkekli, Seyhan Erözçelik, Hilmi Haşal, Yücel Kayıran, İlhan Kemal, Salih Mercanoğlu, Cihan Oğuz, Hamdi Özyurt, Çiğdem Sezer, Baki Ayhan T., Mehmet Taner, Serdar Ünver, İhsan Üren.

MELİH ELAL VE YAYIN NOTU

1 Mayıs 1950'de Bursa'da doğan Melih Elal, 12 Mart 2008 itibariyle yine Bursa'da fiziken aramızdan ayrıldı. *Akatalpa*'nın adından başlayarak genel yayın politikasını ben çizsem de işlemcisi oydu. Gerçekleştiricisi. Öneriler getiren ve tashihleri yapan da Serdar Ünver. Birlikte üçlü bir ruhtuk adeta. Şemsiyemiz de, daha önce Kanlıca sırtlarında dinlenmeye çekilen Ali Özçelebi hocamız.

Şüphesiz pek çok arkadaşımız da bu oluşumda yer aldı, etkin sorumluluklar üstlendi (İhsan Üren, Nuri Demirci, Hilmi Haşal, Bahri Çokkardeş...); ama temel böyleydi.

Not 1: "100. sayıyı görebileceğimi sanmıyorum. Sakın üzülme, sevgilerle..." e-mailini yolladığında galiba şubat ayı ortalarıydı ve kesinlikle inanmamış, hemen karşı çıkmıştım (e-mail'i açmayabilir diye telefon mesajıyla): "Hayır, en az 4-5 yıl yaşayacaksın" demiş; bunu hastanede yüzüne de tekrarlamıştım; aslında artık bu söylediğime ben de inanmıyor, ancak yaz geçip güz gelmeden de (her şey 2 yıl önce güzün başladığı için olmalı) ayrılmaz sanıyordum.

Ne mutlu ki, bu sayının 1., 3. ve 8. sayfaları onun bakışlarının onayını almıştı; üç sayfanın çıkışını gördüğünde, "Ooo, bitmiş bile..." diye sevincini dile getirmişti.

Not 2: Arkadaşlığım, dostluğun değerini şimdi daha iyi anlıyorum. Ölümünden sonra da beni beslemeye, desteklemeye devam ediyor Aziz kardeşim. Benden istediği somut bir şey olmadı gerçi ama, görüp işittiklerimin bir kısmını (örneğin gün ışığını, kuş seslerini, kitap hışırtılarını, gündelik gelişmeleri) onun gözü ve kulağıyla da algılıyorum şimdi.

Not 3: Melih gidince bu oluşum içinde onunla kalple beyin gibi olduğumuzu hissettim. Hangimizin hangisi olduğumuzun ayırımını yapmadan, yapamadan... Kalpsiz ya da beyinsiz bir organizmanın olmamasının olmasından daha yeğlenebilir olduğunu ve 100. sayının ardından ortalıkta görünemesek daha mı iyi olur diye düşünecek gibi oluyorum şimdi bazen...

Not 4: Melih Elal'ın Bursa üzerine yazdığı yazılarının bir kitapta; dergiler üzerine yazdıklarının da bir başka kitapta toplanmasını üstlenecek bir Bursa ve edebiyat sever çıkar mı diye umutlanmak istiyorum... – *Ramis Dara*

İhsan ÜREN

YAŞAM İŞTE...

Melih Elal'a Saygıyla...

yaşam boyu içimde büyüyen şiiri
yığdım bir yerlere
elli beşinci yaş günümde çıktı kokusu:
isyan etti, ayaklandı yüreğim!
tanı:

- Yüksek tansiyon, kalpte büyüme!
N'oldü; delifişek bir delikanlıydım,
sözcüklerim dizginsizdi daha dün!
Kapalı ve anlamlı uyarıyorlar:
- Gir çizgiye!
Kırıp ayaklarını, zorunlu
giriyorum çizgiye!

Bursa, 11 Mart 2008

Osman Serhat ERKEKLİ

AHRET

2000'den bu yana Akatalpa'ya emekleri için Melih Elal'a...

Tanrım geldim karşına, karıncanın kalbine
Sen – ölümsüz filin ince ruhuna
İnsanların rahatsız olduklarını unutmam da geldim
Sıktığımı, kıskandırdığımı belki kıskandığımı
gelen Aşkî yalan sadakati
kadınların azarlamalarını
Bazı ruhlara çarmıh evla ve revadır, bildim
Bildim de geldim Tanrım.

Kardeşlerin dalaştığı bir bahçe varmış da geldim
Orada yürüyüşler, Akademia
–Ruhun yürüyüşü nasıl ise–
Orda o ışıkta, karanlıkta
O yoklukla
Huzur var da geldim.

Geldim
Ama isyan, söylüyorum
Buradan da giderim
Belki Tanrıdan öte Tanrı var
–Ki sonsuzluk bu–
Giderim belki– Şeytan
Belki akrep belki örümcek belki çıyan olmaya
yılan olmaya yılan olmaya

Belki de gittim – kaçınıcı bu
Gittim de döndüm Tanrım

Annesizlik bu, bildim
Yılanın şefkatinden mahrum
Belki de gittim – kaçınıcı bu
Gittim de döndüm Tanrım.

28 Aralık 2007

İlhan BERK

SÖZCÜKLER, 3

Ben nesnelerin tabuğu gibi
Sözcüklerin tabuğuna da bağlıyım.

Düzeltilmeyen gece.

Yücel KAYIRAN

İKİNDİ VAKTİ

sabah serinlikti akşam içgörü
beni esirgeyen gökyüzü

öğleden sonraydı ikindi vakti
sanki doğmakta zorlanıyor gibiydim
sümüksü bir zar yüzümde
bilmedim hiç nefes alıp vermesini

sürükleyerek kendimi içimden
ancak böyle yaşıyor gibiydim
uykusuzlukla vardığım vakit
yoktu içimde bir elifbanun

ilerleyişim saat yönünün tersinde
ve sanki çatlamıştı çatısı dünyanın
gözlerimde bir anlatıcı yoktu
bir sona varacak başlangıcım

mülküm tabiat tutmayacak biliyorum
kesilmiş rızkım başka olanın yanında
kuru ağacın altındaydı ikindi yağmuru
gökyüzünde bulunmayan ne bilsindi gittiğim yolu

sabah yok artık dünyada, karanlık yok
genişliyordu çatıdaki çatlak ikindi vakti

seçemedim yolumu

Arif DAMAR

ASLA

İyi bir
Şair
Çirkin bir kadın için
Sevda şiirleri yazabilir
Ama
Karasevda
Asla

Şubat 2008

Bâki AYHAN T.

GÖRÜNTÜ

görüntü
her şeydir

bir fincan düşüp kırılınca
pencere geçmişe
kapı geleceğe açılınca güzeldir
kumaşa terzi makası değil
vücut biçim verir
rüzgâr uçurumu doldururken
umutsuz sesiyle
kesik bilekten akan kan
boşlukta şekillenir

biliriz de bozamayız
alarmı ayarlanan saat
bize ait olmayan zamanı gösterir
arzu
dağılıp günlere gecelere
uykuyu korkutarak kendine gelir

çığlık acının resmidir dudakta
ölüme de arzuya da bulaşsa
sisleri parçalayıp
azapları kucaklayıp
karanlığa sallanan bıçak gibidir

duvardaki gölge
perdedeki kıvrımın üzünlüğü
gerçeği seslenir

görüntüye bürünmeyen
hiçtir

Mehmet TANER

BURUN

Mızıkasız yol arkadaşın
Şu burnu kırık İskender
Baka ben Efendi, seninle
Senden daha beraber

Dal istersen gerisin geri
İçine gamsız tarihin
Düştüğün yerde miğferi
Varıp da bulmak için

Dön ve zırhının içinden
Bize bulutsuz gülümse
Burun senin değildi ya
Kırık senin hiç değilse

Nuri DEMİRCİ

GÜNBATIMI

Alacası yüzüme vuran karanlık
Demek bu kadar sokulmuş yakınıma

: Yeraltında günbatımı var mı acaba

Günbatımı dediğim şey ufak bir aydınlık olmalı
Zambakların içine çekildiği saatte
Ucunu gösteren ışığın
Çimlerin ardına saklanması

Toprağın göz kırpması da olabilir bu
Ben seninim, diyordur, gece uzun
Manzaraya karşı ser yatağımı
Çırılçıplığım bak, sen de soyun
Geceliğin karyolada çam
Gövden koynumda lavanta koksun

Belki de babamın elindeki karpit lambasıdır
Buluşmuşuzdur yıllar sonra
Upuzun bir tünelin ortasında
Omzundaki kazmayı bırakırken yere
Diyordur
: Bir tek gölge bile yok burada

Sina AKYOL

İKİ ŞİİR

1
Bir şeyler yazacaktım,
unuttum.

Kötü şeylerdi,
unuttum.

-Hepsi aklımda-

2
Vadi derindi, iniyordum..
durdum.

-Bitmişti vadi-

Serdar ÜNVER

KIYIDAKİ TEKNE

Uğur Kökden'e

“Mola!” dedi kendine
belini ovup doğrulurken...
Üç gündür sülyendeydi. Gitti,
kıyıdaki incirin gölgesine oturdu.
Siftinip duran köpeği de
ayaklarının dibine.
İki dalga arası
yanlamıştı bile cigarasını...

Kaykılıp bir göğe baktı
bir denize
Bir göğe, bir denize

Çalar/zaman mavi'yi
öte güne kurar gibi...

Duyduğu belki o sestir:

– Kalk ihtiyar,
daha tarlakoz var sırada!

Haydar ERGÜLEN

DURAKTA

Sina Akyol gibi

“Burda ben, gelsin diye
otobüs
bekliyorum.”

“Fakat unuttum,
kime
gidecektim?”

“Belki hatırlarım,
geldiğinde
otobüs.”

Çiğdem SEZER

YÜZÜK PARMAĞIM

kuşlardan kalma bir boşluk
adını hayat koy, uzun acısın

biz böyle içimizden iki kişi

bir dağcıymışsın ne kadar gitsen o kadar uzak
bende kar birikmiş bir zirve
unutmak kadar bir çukur sende

güz en çok teni acıtır
güz gibi bir leke gövdemizde
sana çıplaktım sen dağa dönük
pıhtı gibi düştüm kendime

bahçemdeki kâfur ağacı
kimse girmesin için büyüyor
ölümü çağırıyor siyah sesli müezzin
gökyüzü üstümüzde eskiyor

sus, cümle yetimler hatrına
ve yoksullar yoksun'lar
onca vahşi dans ediyor tepemizde

bu güz çok üşüdüm kuşlar da gitti
suskunluğu dil edindim
esmer bir çocuk büyüttüm sendendir diye

güzmüş yapraklar birikmiş
yüzük parmağım batmış kalbime
bahçem sana
dalgınlık ve kar
aramızda açılmış bir şarap
ve zalim bir rüya var

Seyhan ERÖZÇELİK

FOTOĞRAF ÇEKTİRMİŞTİK BİZ YA DA KONUŞAN SELAHATTİN

—Bir adadaydık, eylül müydü,
güneş sararmıştı san ki, bir kedi geçti,
içim sızladı, *tısladı*, gölgesinde donmuşuz san ki.

(Donduk mu, doğduk mu oğlum?)

Oğlum büyük. Büyümüş. Ben büyüdüm mü
san ki. Oğlum çağırıyor beni.

Büyüyor, büyütüyor beni.

Kucağımdaki gökyüzünü,
unutmuştum ben.

O bana gösterdi.

—Sus baba, sus.

Hilmi HAŞAL

UNUTMA ESKİZİ

İnsanoğlu unutuyor, neden, kim bilir, serin şafakla
nasıl da yanıldığını dün den beriye; dün den beriye
yenildiğini güneşe, tohumla, tomurcukla, başakla
ve hayallerinin kucağında, nasıl aşkla kamaştığını
sonra da çilli aya kanıp geceye düştüğünü, biteviye
unutuyor insan, geçmişin Himalaya erişilmezliğini
Himalaya büyüklüğünce büyük yalnızlığı en baştan
unutuyor küçüldüğünü insan, unuttuğunu unutuyor
ölümün suya benzediğini, hicranlı suya, siyah suya
tutuyor “*çünkü sağlık unuttuklarındır*” diyen aklını

demin hoş olan boş değil mi sonra ve tersi, sancıyan
acı ile, ekşi ile, tatlı ile sınanır duyu, iksirle, tansıkla
eskimiş kalp netsin şimdi; konuktur her an'da insan
yarın korköpük korkuda, olasıdır ki körelmiş istekle
unutulmuş kırk yılın kahvesi der, ruhun öğüttüğüne
ölüm en uzun gitmek, dirim kısa; dilse unutuyor işte
hayatın hilesini bilmiyor; dünün bugünle olduğunu
hep acemi bir ‘şimdi’, söz üremesi, sahnesiz sirkte
çoğaltma suçunu işliyor, her şeyi çoğaltma suçunu
umudu, düşü, dilek ağacını, göçme, eskime gücünü
insanoğlu unutuyor May, şu gezegeni; içte, başıboş

yeryüzü, karamülke adanmış, bukalemun rüyasında
ama ben buradayım der kalan sancı, ötesi haklı hep
ötesi... maya, zamana çalınmış maya, dem sağaltan
“*çünkü sağlık unuttuklarındır*” dingin simya burcu
gelmiş bulunmanın tesellisi, armağan, anlamsızlığa.

Salih MERCANOĞLU

SARDUNYA

üç
derler ya
karşılığı varmış dünyada
çocuk işte
üç saksı koydu zemin kata.

ikisi sardunya
aylar sonra çiçeklendi
üçüncüsü nergis
ne bir sap ne tomurcuk
sadece
üç beş yaprak kederlendi.

çocuk işte
sardunyalardan sakız olanını
kendine seçti
az çiçeklisini kardeşine
nergis mi?
o benmişim –öyle söyledi–

üç
derler ya
beni boşver!
çocuk belki, hayat kesindi.

Bahri ÇOKKARDEŞ

AURA

Sen sende ben bende
Acı ayrılık

Sonsuzluğa söylenmiştir
Kimse başkasının yüreğiyle yaşayamaz

Sizi bir yerden hatırlıyorum
Dilsiz koro şefi
İki eli kanda
Kelebek avcısı

Zulmeden o bakışın
Şimdisiz şimdi

Uzakta
Sana yalnızım
Daha çok var
Kendime

Bir bira az kornişon

Özlem TEZCAN DERTSİZ

KUŞKULU ŞEHİR

tam salacakken odalara bağlı kayıklarımı
tam sürerken balkonumda “geniş zamanlar”

ilk yumruk sendendi, ilk karşı koyuş
sessizliğimde katlı düzenli yalanlara
üvey bir ayıplama, sahte düzene uyuş
görünen, gerçeğimiz değildi aslında

küslük bitti, aracı koydu deniz martılarını
salkım salkım şiir çıktı ara sokaklarında
şarkılar söyledi duru hüznüyle bütün bahar
aşksızlığa karşı duran manolya

benziyorduk, hanlar gibi eski ve gizli
birimiz rengini çaldırılmış, düşlerini birimiz
kaybolan değerlerin son resmî geçidinde
büyüyüp donuklaşmış kuşkulu gözlerimiz

gecelere gizlediğim öykümü tam anlatacakken
sormadan geldi gitmek kuşanıp kılıcını
ne zaman saçlarını koklasa lodos
yanağında saf ipek göz yaşları

İlhan KEMAL

YAZILMAMIŞ GÜNCE

5. ölümün dağlarında büyüyen orkide! sana, müjdem var; solmamak!
yaşarken çok küçüktüm. söz vermem bu azlıktan kaynaklanıyor;
[dağ olacaktım
öldüğümde, toprağında çiçekler açacaktı; dirime! sonsuzluğa!
işte sen, bu sözün armağanı; dünyaya. o rüzgâra, hırçın:
eğer rengini öpmek isterse, izin ver. ak'lansın. su olsun. bir, az.

4. çünkü beni hiç öpmedi, bıraktıydı çatlamış dudakla ıslık çalışmak
ödevi, yerine getiremediğimden yakındı; aylasam da geceyi,
mehtabı neden, müthiş alımlı kılamadığımdan tutalım da,
yıldızları niçin yeryüzünde pırlı yapamadığıma kadar,

3. bir yığın kusurla itham ettiydi bu defa, eksiksiz masum kalbimi
çıldırmalara zorladığı sırada, sükunet firardaydı. aşkı ağlamadaydı
[nar!
ah! her kan tanemin kabuğuna, zarına, kırmızı darıldığı yolculuk

2. böylece başlamış olduysun, sus yayararak anlatabiliyor muyum
[orkidecik?:
-ne çöllere yağmur oldumdu da, kendime yaş ağamadımdı, hiiiç!

1. hadi, bu ukdeyi içimden çıkart; okşat kokunu dün. ya da, öcümü al

0. yokşehir, ekim 2007

FİSKE SEANSLARI - 4

Halûk CENGİZ

Kaç Edebiyat Dergimiz Var, Bilen Parmak Kaldırsın!

Başka ülkelerde nasıldır?
Acaba onlarda da bizdeki kadar edebiyat dergisi çıkıyor mudur?
Bizdeki gibi mi çıkarılıyordu?
Cevapları merak etmiyorum; üç aşağı beş yukarı kestiriyorum.
Çünkü başkalarını değilse bile bizi iyi tanıyorum.
Şöyle sorsam:
Acaba şu an ülkemizde yayımlanan edebiyat dergilerinin sayısını
bize kim söyleyebilir?
Tam, gerçek sayıyı ama...

...
Utanacak bir şey yok!
Eminim konuyla ilgili olanların, öyle olduğunu sandıklarımızın,
öyle olması gerekenlerin verecekleri sayılar da gerçeği yansıtmayıp
kendilerince belirledikleri bir “düzey”in üstünde kalanları gösterecek;
koleksiyoncu yanı ağır basanlar bile önünde sonunda ancak
ulaşabildiklerini sayıp dökeceklerdir. En iyi olasılıkla rakamlar
yuvarlak olacak; kimse bize haftalık, aylık, iki aylık, üç aylık, dört
aylık, altı aylık, yıllık olarak çıkan edebiyat dergilerinin tam sayısını,
adlarını, sayfa sayılarına göre düzenlenmiş listesini falan
veremeyeceklerdir.

Hele sanal olanlarını da düşünmeye kalkarsak vay halimize!

Edebiyat Dergisi, Ticari Amacı, Amaçsızlığı

Bizde edebiyat dergilerinin çoğu ticari amaçla çıkmaz, çıkarılmaz.
Bu da bir erdemmiş gibi her fırsatta yazılır, söylenir.
Aferin bize!
Aferin de, insanı aptal yerine koymanın âlemi yok; zaten başka
türlüsü olanaksız.
Bakmayın günümüzde her yolun geçerli sayılmasına... ticaretin de
kendine özgü koşulları, gereklilikleri vardır.
Yahu, siz daha aynı piyasada yer alan rakiplerinizi tanımıyor,
onların sayısını, niteliklerini, yapıp ettiklerini bilmiyorsunuz.
Yeri gelince böbürlene böbürlene gevelediğiniz “vizyon” denen
şeyden sizde eser yok; dünyadan, ülkeden, edebiyattan bîhabersiniz.
Bu denli bilisiz, bilinçsiz, önçalışmasız ticaret yapılabilir mi?
Yapılırsa batılır!
Bana kalırsa korkulması gereken ticari amaç değil, amaçsızlıktır.

Ülkenin Bütün Edebiyat Dergileri, Birleşin!

Yineleyeyim:
Bizde edebiyat dergilerinin çoğu ticari amaçla çıkmaz, çıkarılmaz.
Sözün gerisi şöyle olabilir:
Çoğu, üç beş kişinin insanüstü özverisiyle çıkar. Bu insanlar deli
değillerdir; para kazanmayan, hatta üste para vermeleri gereken bu işe
sırf idealleri uğruna girerler. Bütçeleri sınırlıdır. İster istemez kâğıdın
kötüsünü, matbaanın kenar-köşede kalmışını seçmek zorunda kalırlar.
Yazarlara-şairlere telif ödemeleri de söz konusu değildir elbet.
Yazanlar-çizenler de bu yüzden “iyi” ürünlerini kitaplarına saklayıp
“tapon” olanlarını onlara verirler. Zaten hatır-gönülle, gönüllülükle
yapılan bir iş de ancak bu kadar iyi olabilir, daha ne olsun!
Bugün bizdeki edebiyat dergileri hâlâ ticari amaç gözetmediklerini
erdemmiş gibi yazıp söyledikleri, okurlar da bunun böyle olduğuna
inandıkları için derginin kapağındaki dizgi yanlış bile görmezden
gelinmekte; çamur gibi mürekkeple basılmış dergiler hoşgörülmede;

kâğıdın kalitesi umursanmamakta; bir ay çıkıp üç beş ay ortada
görünmedikten sonra yeni sayısıyla pat diye canı istediğinde piyasaya
sürülen dergi sevecenlikle satın alınmakta; en kötüsü de berbat öyküler
bağışlanıp kırk yılda bir içlerinden tek şiir çıkacak diye bir yığın
saçmalık görmezden gelinmekte; ıpsız sapsız yazılar edebiyat aşkına
okunmaya çalışılmaktadır.

Kıscacası bugünkü edebiyatımız, edebiyatın soluğu sayılan edebiyat
dergilerinin “haklı mazeretler”iyle okurlarının “mazur görme”leri
arasına sıkışıp kalmış durumdadır.

Yanlış anlaşılmasın: Ticari amaç gözetmeyen, üç-beş-on kişinin
olağanüstü özverisiyle çıkan, para kazanmayı üste para isteyen
dergilerde bulundum, çıkarılanları arasında yer aldım. Bundan gurur
duyduğumu her fırsatta söyledim, söylerim.

Ancak artık beğensek de beğenmesek de dünyanın, koşulların
değiştiğini kabul etmek gerek.

Öylesine birkaç dakika internette baktım: 78 edebiyat dergisinin
adına rastladım. 28’i İstanbul, 5’i İzmir, 17’si Ankara, 2’si Hatay, 3’ü
Mersin, 4’ü Trabzon’da çıkıyor. Sakarya, Gebze, Düzce, İzmit, Bursa,
Eskişehir, Samsun, Ordu, Erzurum, Erzincan, Muğla, Antalya, Adana,
Tokat, Sivas, Kırklareli, Kayseri, Nevşehir, Diyarbakır’da da dergiler
çıkartılıyor.

Bana kalırsa kimi şeyler artık parayla yapılmalı, para karşılığında
yapılmalı.

Ne yazık, böyle.

Edebiyat dergileri için de geçerli bu.

Çünkü böyle olursa insanlar en azından verdikleri paranın hesabını
sorarlar.

O zaman dergiler, çıkarılanlar, yazarlar, yazılanlar daha nitelikli
olmak zorunda kalırlar.

Elbet kısa sürede gerçekleşebilecek şey değildir.

Bunu, bugün çıkan pek çok derginin tek başına başarabilme şansı
da yoktur.

Önerisiz eleştiriyi sevmediğim için aklıma gelen ilk şeyi
söyleyeyim:

Kimi dergiler, sözelimi kimi şiir, kimi öykü ya da kimi kent-
kasaba-köy dergileri bir araya gelerek güçbirliği oluşturabilirler.

Ama daha çabuk sonuç almacağına inandığım asıl düşüncem
şudur:

Ey ülkemizin bütün edebiyat dergileri, birleşin!

Gerekliyse tek dergi çıkarın, ama adam gibi çıkarın!

Mehmet H. Doğan

Duyar duymaz Nuri’yi aradım.

Mehmet ağabey... dedim.

Doğruladı.

Sustu.

Sustuk.

Arap Şükür’deki şarkılı, İnkaya’daki karlı geceleri; Tayyare’deki
edebiyat günlerini; Yeşil çay bahçesindeki sohbetleri, bir iki kitap
fuarını hatırladık konuşmadan. Sonra, “Urla’da konuğu olduğumuz o
gece” dedi Nuri.

Karşılıklı derin birer soluk aldık telefonun iki ucunda. Yine sustuk.

Her insanın öğretmenleri vardır yaşamında, olmuştur.

İlle okulda... ille sözlüye kaldıran, sınava sokan, not veren değil.

Doğru; gazetelerde, dergilerde yazarlardan fazlasıdır Mehmet H.
Doğan. Kaybettik. Üzgünüm.

Doğru; edebiyatımızın güçlü kaleleri düşüyor bir bir. Üzgünüm.

Bir daha mektup almayacağım ondan. Seyrek de olsa telefon edip
sesini duyamayacağım. Üzgünüm.

En sevdiğim, saydığım öğretmenlerimden biri daha öldü. Çok
üzgünüm.

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katki Payı	: 15 YTL
Yönetim Yeri	: Melih ELAL Barış Mh. Adalet Sk. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 16140 Nilüfer - BURSA	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Yayın Danışmanları	: Serdar ÜNVER, İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Nuri DEMİRCİ.	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)	Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
		Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685

Şiir ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com) Ocak 2000’de Bursa’da kurulmuştur. Ticari amaç gütmeyi için yazarlarına telif ödemez.

